



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 474/2021-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej, zo sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Prima banka Slovensko, a. s.**, Hodžova 219/11, Žilina, IČO 31 575 951, zastúpenej advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., Štefánikova 8, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. František Sedlačko, PhD., LL.M., proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 12 Ek 1765/2020 z 22. júna 2021 takto

### r o z h o d o l :

1. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 12 Ek 1765/2020 z 22. júna 2021 **boli porušené** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 12 Ek 1765/2020 z 22. júna 2021 **zrušuje a vec vracia** Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.
3. Okresný súd Banská Bystrica **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **691,34 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

### O d ô v o d n e n i e :

#### I.

#### Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. augusta 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 12 Ek 1765/2020 z 22. júna 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

2. Sťažovateľka vo svojom podaní uvádza, že ako oprávnená podala návrh na vykonanie exekúcie o vymoženie sumy 31 115,29 eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu rozhodcovského rozsudku vydaného Stálym rozhodcovským súdom Slovenskej bankovej asociácie (ďalej len „stály rozhodcovský súd“) č. k. I/2018-7 z 2. júla 2018 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“). Okresný súd prostredníctvom vyššej súdnej úradníčky rozhodol v predmetnej exekučnej veci uznesením z 27. januára 2021 (ďalej len „uznesenie VSÚ“), ktorým návrh na vykonanie exekúcie zamietol podľa § 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku, keď dospel k záveru, že exekučné konanie bolo začaté na podklade rozhodnutia, pri ktorom nebola exekučnému súdu preukázaná jeho vykonateľnosť pre absenciu doložky vykonateľnosti. Sťažovateľka proti rozhodnutiu VSÚ podala sťažnosť, v ktorej okrem iného namietala aj to, že otázka posúdenia vykonateľnosti exekučného titulu je otázka existencie vlastnosti exekučného titulu, nie je viazaná na „doložku vykonateľnosti“, preto aj v prípade neexistencie takejto doložky súd nemôže rezignovať na svoju funkciu poskytovať materiálnu ochranu práv účastníkov konania. Opísala vznik špecifickej situácie, keď po vydaní a nadobudnutí právoplatnosti rozhodcovského rozsudku v dôsledku zmeny právnych predpisov došlo k zrušeniu a zániku stáleho rozhodcovského súdu, preto už tento nebol oprávnený vykonávať akékoľvek úkony, a teda ani nemohol vyznačiť doložku vykonateľnosti na rozhodcovskom rozsudku. Poukazovala na to, že k návrhu boli pripojené okrem rozhodcovského rozsudku aj doručky preukazujúce nadobudnutie právoplatnosti, ako aj vyjadrenie Slovenskej bankovej asociácie, že už nemôže vyznačovať doložky vykonateľnosti na rozsudkoch stáleho rozhodcovského súdu. Podľa názoru sťažovateľky samotná absencia doložky vykonateľnosti inak materiálne vykonateľného exekučného titulu nespôsobuje nevykonateľnosť. Okresný súd o sťažnosti sťažovateľky rozhodol napadnutým uznesením tak, že ju zamietol ako nedôvodnú. Konštatoval, že sťažovateľka mala dostatočný priestor požiadať o vydanie doložky vykonateľnosti od právoplatnosti rozhodcovského rozsudku (12. septembra 2018) do zániku stáleho rozhodcovského súdu (1. januára 2019), teda nepostupovala s dostatočnou starostlivosťou, preto ak nedisponuje formálne vykonateľným exekučným titulom, nie sú splnené predpoklady na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (body 17, 18 a 20 odôvodnenia napadnutého uznesenia).

3. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu namieta, že okresný súd stotožnil reálnu vykonateľnosť exekučného titulu s vyznačenou doložkou vykonateľnosti, ktorá v konečnom dôsledku vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci vyúsťuje do *denegatio iustitiae*. Poukazuje pritom na to, že nemá inú možnosť ako sa domôcť svojej judikovanej a vymožiteľnej pohľadávky voči povinnej, keďže už nemôže uplatniť svoj nárok voči povinnej opätovne prostredníctvom všeobecného súdu. Takisto namieta, že doplnenie doložky vykonateľnosti na exekučnom titule je objektívne nemožné pre nepredvídateľnú prekážku – zánik stáleho rozhodcovského súdu, čo aj v napadnutom konaní preukázala. Tvrdí, že okresný súd disponoval všetkými rozhodnými a dostupnými dôkazmi pre posúdenie vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku. V napadnutom konaní preukázala, že predmetný rozhodcovský rozsudok

nadobudol právoplatnosť. Vzhľadom na skutočnosť, že výrokom rozhodcovského rozsudku bola žalovaná zaviazaná na úhradu tam určeného dlhu v splátkach s určením, že omeškaním s úhradou čo i len jednej splátky sa dlh stáva splatný v celom rozsahu, nebolo možné preukázať sťažovateľkou tvrdené nesplnenie dlhu ako negatívnu skutočnosť z dôvodu, že žalovaná mohla plniť bezhotovostným prevodom, zaplatením prostredníctvom poštovej poukážky, prípadne vkladom na účet v banke. Sťažovateľka považuje odmietnutie vykonania vlastného prieskumu rozhodcovského rozsudku všeobecným súdom za iracionálne a nesprávne, pretože všeobecný súd dospel k záveru o nevykonateľnosti exekučného titulu len z dôvodu absencie doložky vykonateľnosti, a nie z dôvodu absencie vlastnosti predloženého exekučného titulu. Tvrdí, že aplikácia noriem jednoduchého práva v jej veci je formalistická a ústavne neudržateľná, pretože pre posúdenie vykonateľnosti exekučného titulu v okolnostiach veci nebolo relevantné to, či exekučný titul má vyznačenú doložku vykonateľnosti, ale či v skutočnosti ide o vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Skutočnosť, že rozhodcovský rozsudok nemá vyznačenú doložku vykonateľnosti, neznamená, že rozhodnutie nie je vykonateľné a nebráni všeobecnému súdu zisťovať, či vykonateľné je. V okolnostiach veci sťažovateľka považuje závery okresného súdu za extrémne nespravodlivé, porušujúce jej označené práva a taktiež v rozpore so zásadou poskytovania materiálnej ochrany práv a oprávnených záujmov v súdnom konaní.

4. Vychádzajúc zo svojej argumentácie, sťažovateľka dospieva k presvedčeniu, že napadnutým uznesením okresného súdu došlo k porušeniu jej označených práv, preto v závere svojej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol nálezom, vyslovil porušenie jej označených práv napadnutým uznesením okresného súdu, zrušil ho, vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov konania.

5. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 474/2021-10 zo 14. októbra 2021 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľky v celom rozsahu.

6. Následne ústavný súd 26. októbra 2021 vyzval okresný súd na vyjadrenie k vecnej stránke prijatej ústavnej sťažnosti a oznámenie, či súhlasí s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti. V ten istý deň zároveň upovedomil zúčastnenú osobu [REDAKOVANÉ] o práve vyjadriť sa k prijatej sťažnosti.

## **II.**

### **Vyjadrenie okresného súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľky**

#### **II.1. Vyjadrenie okresného súdu:**

7. Vyjadrenie okresného súdu č. k. Spr 4060/2021 zo 16. novembra 2021 bolo ústavnému súdu doručené 22. novembra 2021. Okresný súd vo svojom vyjadrení vyslovil súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci a v podstatnom uviedol, že „nie je možné dať na tarchu

*exekučnému súdu, že oprávnený nedisponuje exekučným titulom, ktorý je vykonateľný po formálnej stránke... Skutkovo sa jedná o vec, pri ktorej nemáme vedomosť o ustálenej rozhodovacej praxi najvyšších súdnych autorít, keď ustálená rozhodovacia prax je formovaná pri odlišnom skutkovom stave, kedy exekučný titul je formálne vykonateľný (je potvrdená vykonateľnosť orgánom, ktorý ho vydal), ale exekučný súd má možnosť posúdiť vykonateľnosť rozhodnutia odlišne od jeho potvrdenia. V prejednávanej príhode zvolí exekučný súd postup, pri ktorom trval na predložení exekučného titulu, spolu s osvedčením o jeho vykonateľnosti tak, ako mu to ukladá Exekučný poriadok v § 46 Exekučného poriadku.“. K vyjadreniu okresného súdu bolo pripojené aj vyjadrenie zákonnej sudkyne, ktorá sa v plnom rozsahu pridržiava a odkazuje na argumentáciu uvedenú v napadnutom uznesení okresného súdu a ústavnú sťažnosť považuje za nedôvodnú. V podstatnom uviedla, že „vyššia súdna úradníčka ani zákonná sudkyňa v napadnutom uznesení okresného súdu neprezentovali právny záver, že rozhodnutie nadobúda vykonateľnosť momentom vyznačenia doložky... ťažiskovým dôvodom pre zamietnutie návrhu... bolo, že rozhodnutie trpí nedostatkom formálnej vykonateľnosti spočívajúcej v neexistencii doložky vykonateľnosti a v dôsledku uvedeného sa exekučný súd v žiadnej fáze svojho rozhodovania nezaoberal samotnou vykonateľnosťou resp. nevykonateľnosťou exekučného titulu“.*

## **II.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:**

8. Zúčastnená osoba na výzvu ústavného súdu nereagovala v lehote určenej ústavným súdom ani do meritórneho prerokovania ústavnej sťažnosti.

## **II.3. Replika sťažovateľky:**

9. Právny zástupca sťažovateľky sa k stanoviskám okresného súdu vyjadril podaním doručeným 21. decembra 2021, v ktorom zotrval na dôvodnosti podanej sťažnosti a v reakcii na argumentáciu okresného súdu uviedol, že „*zákonná sudkyňa na jednej strane tvrdí, že nezastáva názor (a nikde to nekonštatovala), že sa rozhodnutie stáva vykonateľným až vyznačením doložky. Na druhej uvádza, že pre absenciu doložky vykonateľnosti trpel predložený rozhodcovský rozsudok nedostatkom „formálnej“ vykonateľnosti. Zákon pritom definuje exekučný titul ako vykonateľné rozhodnutie [§ 45 ods. 2 písm. d) EP]. Nerozlišuje medzi formálnou a materiálnou stránkou vykonateľnosti.“. V závere svojho vyjadrenia vyslovil súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci.*

## **III.**

### **Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti**

10. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou, stanoviskami účastníkov konania, ako aj s obsahom spisu dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

11. Predmetom ústavnej sťažnosti sú námietky porušenia základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým okresný súd zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o zamietnutí návrhu na vykonanie exekúcie.

12. Vychádzajúc z podstaty námietok sťažovateľky, ústavný súd konštatuje, že zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 391/09). Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto preskúmava len to, či orgán verejnej moci ten-ktorý zákon nevyložil spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav (II. ÚS 348/08).

13. Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

14. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že práve tieto súdy majú poskytovať v civilnom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).

15. Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodiť z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v danej veci. Z týchto hľadísk preto posudzoval ústavný súd aj sťažovateľkou napadnuté rozhodnutie všeobecného súdu.

16. Ústavný súd po preskúmaní obsahu napadnutého uznesenia okresného súdu, ústavnej sťažnosti a jej príloh dospel k záveru, že sťažovateľka dôvodne namietala porušenie svojich označených práv napadnutým uznesením okresného súdu.

17. Okresný súd v nosnej časti odôvodnenia svojho napadnutého uznesenia v bodoch 14 až 17 konštatoval, že vzhľadom na absenciu doložky vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku nie je oprávnený skúmať, či je exekučný titul vykonateľný. K preskúmaniu materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu by mohol pristúpiť vtedy, ak by existovala doložka vykonateľnosti s poukazom na ním citovanú judikatúru všeobecných súdov. V nadväznosti na okolnosti prípadu zdôraznil, že exekučný súd nie je povinný vo svojej podstate a vo svojom postavení nahrádzať výkon administratívnej činnosti rozhodcovského súdu. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľky, ktorá sa odvolávala na objektívnu nemožnosť vyznačiť doložku vykonateľnosti z dôvodu zániku rozhodcovského súdu v dôsledku zmeny právnej úpravy týkajúcej sa rozhodcovských súdov, okresný súd poukázal na to, že ak sa podľa názoru sťažovateľky rozhodcovský rozsudok stal vykonateľný 12. septembra 2018 a k zrušeniu orgánu, ktorý tento rozhodcovský rozsudok vydal, došlo k 1. januáru 2019, sťažovateľka disponovala dostatočným časovým priestorom na požiadanie vydania doložky vykonateľnosti. Pokiaľ sťažovateľka poukazovala na iné rozhodnutie okresného súdu v právne a skutkovo rovnakej situácii (sp. zn. 7 Ek 1906/2020), okresný súd uviedol, že označené rozhodnutie nie je možné považovať za ustálenú judikatúru, ktorou by sa mal riadiť.

18. Ústavný súd pripomína, že prvoradou úlohou všeobecných súdov a zmyslom civilného konania je nachádzanie (hľadanie) hmotného práva a spravodlivé riešenie sporov medzi účastníkmi. S touto požiadavkou sa žalobca obracia na súd s návrhom na začatie konania (žalobou), a to isté od súdu očakáva aj strana žalovaná. Obdobne je to i v konaní exekučnom. Opakom hľadania spravodlivosti býva prepíaty formalizmus, keď súd vyloží a použije právne predpisy, avšak v rozpore s ich zmyslom a účelom (II. ÚS 50/2019).

19. Ústavný súd považuje taktiež za potrebné zdôrazniť, že vo svojej rozhodovacej činnosti uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, ktoré spočíva okrem iného v interpretácii právnych predpisov z hľadiska ich účelu a zmyslu, pričom pri riešení (rozhodovaní) konkrétnych prípadov sa nesmie opomínať, že prijaté riešenie (rozhodnutie) musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti (m. m. IV. ÚS 1/07, IV. ÚS 75/08, I. ÚS 57/07, I. ÚS 82/07, IV. ÚS 182/07). Favorizovanie formálnych požiadaviek vyplývajúcich z noriem bežného zákonodarstva (formálne poňatie právneho štátu) môže totiž v konkrétnych súdnych konaniach (alebo iných právom upravených konaniach pred orgánom verejnej moci) viesť k rozhodnutiam, ktoré budú v zjavnom rozpore s účelom a zmyslom príslušnej právnej úpravy a v konečnom dôsledku môžu v súdnych konaniach spôsobiť porušenie práva na spravodlivý proces, a to bez ohľadu na to, či dôjde k porušeniu tohto práva len vo vzťahu k jednému alebo vo vzťahu ku všetkým účastníkom súdneho konania. Tieto zásady musí mať na zreteli pri svojej rozhodovacej činnosti nielen ústavný súd, ale aj iné orgány verejnej moci (m. m. IV. ÚS 278/2010).

20. Podľa § 45 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie vydané v rozhodcovskom konaní vrátane zmieru v ňom schváleného.

21. Sporným v okolnostiach veci je výklad pojmu formálna vykonateľnosť exekučného titulu vo väzbe na neexistenciu potvrdenia o vykonateľnosti, teda posúdenie otázky, či neexistencia potvrdenia o vykonateľnosti automaticky bez ďalšieho vedie k zamietnutiu návrhu na vykonanie exekúcie. Ústavný súd považuje za náležité poukázať na niektoré už skôr vyslovené právne závery ústavného súdu v súvislosti s formálnou vykonateľnosťou exekučného titulu, ktoré dopadajú aj na vec sťažovateľky.

22. Pod formálnou vykonateľnosťou rozumieme splnenie formálnych predpokladov na to, aby rozhodnutie mohlo byť označené za vykonateľné. Formálna vykonateľnosť rozhodnutia sa osvedčuje tzv. doložkou vykonateľnosti, ktorou rozhodnutie opatrí príslušný orgán. Pod materiálnou vykonateľnosťou, naopak, rozumieme súhrn materiálnych znakov, ktoré zabezpečujú reálnu vynútiteľnosť práva obsiahnutého v exekučnom titule (IV. ÚS 500/2020).

23. Formálna vykonateľnosť je splnená dodržaním zákonom predpísaných náležitostí o doručení rozhodnutia, o uplynutí lehoty na plnenie a o podaní, resp. nepodaní riadneho opravného prostriedku. Potvrdenie o vykonateľnosti rozhodnutia podľa § 46 Exekučného poriadku je potvrdením o jeho formálnej vykonateľnosti. Exekučný súd je oprávnený skúmať, či sú podmienky formálnej vykonateľnosti skutočne splnené, pričom potvrdenie o vykonateľnosti rozhodnutia nie je pre exekučný súd záväzné (IV. ÚS 104/2019).

24. Ústavný súd v súlade s odbornou literatúrou pod vykonateľnosťou rozumie vlastnosť rozhodnutia, ktorá nastáva priamo zo zákona splnením procesných predpokladov pre nadobudnutie vykonateľnosti rozhodnutia (uplynutie lehoty na plnenie, pričom paričná lehota začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia alebo od jeho doručenia). Vykonateľnosť rozhodnutia preto nenastáva vyznačením doložky vykonateľnosti, keďže tejto doložke zákon neprisuduje konštitutívne účinky. Potvrdenie o vykonateľnosti spočívajúce v administratívno-technickom úkone zamestnanca orgánu, ktorý rozhodnutie vydal, predstavuje len osvedčenie prezumpcie tejto vlastnosti exekučného titulu, teda vyvrátiteľnú domnienku, ktorú je všeobecný súd oprávnený skúmať.

25. Účelom vyhotovenia doložky vykonateľnosti majúcej charakter verejnej listiny s prezumpciou správnosti je efektívne uľahčiť prácu exekučného súdu pri zisťovaní vykonateľnosti exekučného titulu. Tento účel potvrdenia však nemožno povýšiť do roviny absolútna v tom smere, že okresný súd vždy za každých okolností pri absencii doložky vykonateľnosti exekučného titulu má návrh na vykonanie exekúcie zamietnuť a odmietnuť posúdiť vykonateľnosť exekučného titulu z formálnej a materiálnej stránky, najmä ak existujú výnimočné okolnosti tak, ako to je aj v tomto prípade.

26. Bolo by v rozpore s účelom doložky vykonateľnosti, ak by jej absencia predstavovala prekážku posúdenia vykonateľnosti exekučného titulu exekučným súdom, a tým aj vykonania exekúcie

v prípade, že jej vyznačenie objektívne nie je možné dosiahnuť z dôvodov, za ktoré oprávnený nemôže zodpovedať ani ich ovplyvniť.

27. Pokiaľ sťažovateľka ako oprávnená uvedie relevantné dôvody, predloží exekučnému súdu dôkazy preukazujúce vykonateľnosť exekučného titulu a zároveň preukáže objektívnu nemožnosť dosiahnuť vyznačenie doložky vykonateľnosti, a vo veci konajúci súd rezignuje na svoju *ex offio* povinnosť skúmať vykonateľnosť exekučného titulu, dopúšťa sa podľa názoru ústavného súdu prepriateho formalizmu, ktorý vedie k odmietnutiu spravodlivosti.

28. Okresný súd v odôvodnení svojho napadnutého uznesenia dospel k záveru, že nie je oprávnený posudzovať formálnu vykonateľnosť z dôvodu absencie potvrdenia o vykonateľnosti. S uvedeným právnym záverom možno vo všeobecnosti súhlasiť, ale nie bezvýnimočne. Podľa názoru ústavného súdu v odôvodnených prípadoch je exekučný súd povinný vykonať dokazovanie v takom rozsahu, aký je nevyhnutný na preskúmanie, či je exekúcia prípustná, t. j. či neprebíha na podklade takého rozhodnutia, ktoré nie je vykonateľné. Tento názor má oporu v § 53 ods. 1 Exekučného poriadku, z ktorého jednoznačným spôsobom vyplýva prieskumná právomoc exekučného súdu.

29. Vychádzajúc z uvedených úvah, ústavný súd považuje v okolnostiach posudzovanej veci za prejav prepriateho formalizmu právny záver konajúceho exekučného súdu o nemožnosti skúmať vykonateľnosť exekučného titulu z dôvodu neexistencie potvrdenia o vykonateľnosti v situácii, že sťažovateľka predloží riadny exekučný titul, ktorý nie je opatrený doložkou vykonateľnosti z objektívne ospravedlniteľných dôvodov (spočívajúcich v zániku rozhodcovského súdu), a zároveň predloží dôkazy, ktorými preukazuje formálnu vykonateľnosť exekučného titulu a žiada všeobecný súd, aby vykonateľnosť posúdil sám.

30. Ústavný súd preto dospel k záveru, že napadnutým uznesením okresného súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky (bod 1 výroku nálezu).

31. Napadnuté uznesenie okresného súdu ústavný súd preto zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie (bod 2 výroku nálezu).

32. V ďalšom postupe je okresný súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Okresný súd je tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho doručením (§ 134 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

#### **IV. Trovy konania**

33. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania. Právny zástupca sťažovateľky si nárok na náhradu trov konania uplatnil.

34. Ústavný súd priznal náhradu trov konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom podľa § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) pozostávajúce z odmeny advokáta za tri úkony právnej služby. Za úkony uskutočnené v roku 2021 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti, písomné podanie vo veci samej) patrí odmena v sume trikrát po 181,17 eur a režijný paušál v sume trikrát po 10,87 eur. Trovy konania tak spolu predstavujú sumu 576,12 eur. Právny zástupca sťažovateľky je platcom dane z pridanej hodnoty, preto sa trovy zvyšujú o 20 % na sumu 691,34 eur (bod 3 výroku nálezu).

35. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

36. Toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov konania (§ 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

**P o u ě n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 2. marca 2022**

**Jana Laššáková  
predsedníčka senátu**